

Arrest

nr. 241 424 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 06.08.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan Mevrouw, die verklaart te heten;
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haararrestatie.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1': er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart al 3 jaar in België te zijn. Zij kwam in 2016 de Schengenzone binnen in het bezit van visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart al 3 jaar in België te zijn. Zij kwam in 2016 de Schengenzone binnen in het bezit van visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat zij in België is en niet wil terugkeren naar Marokko omdat zij in Marokko een slecht leven had. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)"*

1.2. Op 6 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 06.08.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

*Aan Mevrouw, die verklaart te heten;
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.08.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart al 3 jaar in België te zijn. Zij kwam in 2016 de Schengenzone binnen in het bezit van visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene verklaart al 3 jaar in België te zijn. Zij kwam in 2016 de Schengenzone binnen in het bezit van visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet meer terug naar Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene tijdens die drie jaar illegaal verblijf in België ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene verklaart dat zij in België is en niet wil terugkeren naar Marokko omdat zij in Marokko een slecht leven had. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan..

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om drie jaar lang op volstrekt clanstiene en illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij stelt dat de Franse taal de proceduretaal is, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13*septies*, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van

bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen beginsel inzake het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“ATTENDU QUE la requérante conteste la pertinence des motifs invoqués de l’acte litigieux.

QUE cette décision viole les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu’elle comporte une motivation inadéquate tant en droit qu’en fait.

QU’en effet, l’article 62 de la Loi du 15.12.1980 et les articles 2 et 3 de la Loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l’adéquation des décisions portant de lourdes conséquences juridiques.

QUE selon la Cour de Cassation, par motivation adéquate de l’acte administratif, il y a lieu d’entendre toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée (CASS, 05.02.2000, Bull. Cass. 2000, p.285).

QUE lorsqu’une Autorité administrative dispose, comme en l’espèce, d’un pouvoir d’appréciation, elle doit l’exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l’intéressé soit informé des raisons qui l’ont déterminé à statuer comme elle l’a fait (Conseil d’Etat, Arrêts 62.292 du 16.05.1997, 69.157 du 24.10.1997, 75.628 du 28.08.1998, 80.549 du 01.06.1999, 81.668 du 06.07.1999, 84.810 du 24.01.2000, 94.384 du 28.03.2001, 117.645 du 27.03.2003 ...).

QU’une telle motivation exige l’indication dans l’acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui servent de fondement de la décision concernée.

QUE « le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d’appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n’autorise pas le Conseil du Contentieux à reprocher à l’auteur de l’acte attaqué d’avoir adopté une position différente de celle qu’il aurait lui-même adoptée. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l’auteur de l’acte, s’il lui pourrait manifestement erroné » (CE, n°53.199 du 10.05.1995, RDE 1995, n°86, p.574 ; CE, n°58.074 du 08.02.1996, RDE 1996, n°87, p.72 ; CE 57.531 du 16.01.1996, RDE 1996, n°88, p.242-243).

QU’en l’occurrence, la motivation de la décision attaquée relève que l’Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate dès lors qu’il n’a pas été tenu compte de l’ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation familiale et administrative de la partie requérante.

QUE la requérante conteste la motivation de la décision querellée et estime qu’il y a erreur manifeste d’appréciation.

QU'en effet, la partie adverse considère qu'un ordre de quitter le territoire doit être délivré à la requérante au motif qu'elle n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa/titre de séjour valable au moment de son arrestation, qu'elle ne s'est pas présentée devant les Autorités belges pour signaler sa présence.

QUE la présence de la requérante sur le territoire du Royaume s'explique légitimement par le fait qu'elle mène une vie privée et familiale avec sa famille.

QUE la requérante a entrepris les démarches pour introduire une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles.

QUE l'ordre de quitter le territoire est motivé au regard de l'article 7, alinéa 1er de la Loi du 15.12.1980.

QUE la Loi du 15.12.1980 n'impose aucune obligation.

QUE la partie adverse pouvait prendre une décision moins intentatoire à la vie privée et familiale de la requérante.

QUE la requérante est arrivée en BELGIQUE en 2016 suite à des problèmes rencontrés au MAROC.

QUE cette dernière a été hébergée par de la famille à ANVERS.

QUE la requérante a introduit également une demande de permis de travail auprès de la Région Flamande.

QUE la requérante a réussi à décrocher un contrat de travail le 09.11.2017.

QUE sa demande d'autorisation de travailler en BELGIQUE est toujours en cours.

QUE le principe de bonne administration impose à la partie adverse de préparer avec prudence les décisions administratives qu'elle entend adopter, qui comportent également notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet de l'espèce.

QUE le Conseil d'Etat a déjà indiqué à cet égard que :

« Lorsque l'Autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation, elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment de procéder à un examen particulier et complet ; (...)

Si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce (...) » (CE, Arrêt n°115.290 du 30.01.2003).

ET QUE :

« Pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'Autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les informations nécessaires à la prise de la décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (...) » (CE, Arrêt n°190.517 du 16.02.2009).

QUE les décisions de la Loi de police confirmées par l'article 7 de la Loi du 15.12.1980 ne peut avoir pour effet de dispenser l'Autorité administrative des obligations auxquels l'Etat belge a souscrit et au titre duquel figure la demande de protection du droit relatif aux articles 3 et 8 de la CEDH lesquels confèrent aux particuliers le droit dont il peut se prévaloir tant devant les Autorités administratives que les Autorités judiciaires.

QUE l'Autorité administrative se doit de procéder à une recherche minutieuse, récolter les informations nécessaires à la prise de la décision.

QUE l'Administration a injustement motivé sa décision d'éloignement avec maintien.

QUE la partie adverse considère qu'un éloignement de la requérante n'est pas disproportionné par rapport à sa vie privée et familiale et n'implique pas une rupture des relations familiales.

QUE la partie adverse va également considérer :

« (...)Aussi, lors de son arrestation, l'intéressé déclare avoir une femme et un enfant, mais ne pas habiter avec. L'intéressé refuse de donner le nom de sa femme et de son enfant, et ainsi la preuve de leur existence, et il ressort du dossier que monsieur n'a pas de compagne ni d'enfant. De plus, il déclare ne pas former un ménage avec eux.

Ainsi, l'expulsion d'un parent qui ne vit pas avec son enfant mineur n'a pas le même impact perturbateur sur la vie de cet enfant que l'expulsion d'un parent vivant effectivement avec son enfant mineur en tant que membre de leur famille, en particulier si un contact par téléphone et internet reste possible à partir du pays dans lequel il sera expulsé et si rien n'empêche l'enfant de rendre visite à ce parent dans son pays d'origine. On peut donc en conclure qu'un retour en Turquie ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH »

QUE l'ordre de quitter le territoire n'accorde aucun délai à la requérante pour quitter le territoire.

QUE la partie adverse considère qu'il existe un risque de fuite dans le chef de la requérante sur base de l'article 74/14, 1° de la Loi du 15.12.1980.

QUE l'article 74/14, §1er stipule :

« §1er La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois, bénéficie d'un délai de sept à trente jours. »

QU'il ne peut être dérogé aux conditions prévues au §1er qui sont des conditions strictes et définies par la Loi.

QUE la partie adverse considère qu'il existe un risque de fuite.

QUE dans la mesure où il s'agit d'une mesure dérogatoire, il appartenait à la partie adverse de motiver sa décision d'une manière claire afin de permettre à la requérante de comprendre le motif de la décision prise.

QUE la motivation de la décision d'éloignement n'explique en rien « le risque de fuite ».

QUE le fait que la requérante n'est pas en possession d'un passeport valable et qu'elle ne s'est pas présentée pour signaler sa présence, ne sont pas des éléments suffisants pour motiver la décision d'éloignement et l'absence de délai pour le départ volontaire.

QUE l'obligation de motivation formelle à laquelle l'Autorité administrative est tenue en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'Autorité ne soit toutefois tenue d'expliquer les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justificatifs de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir contester par la voie d'un recours et, à la Juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet.

QUE la motivation de la décision d'éloignement ne permet pas de conclure que la partie adverse a pris en considération l'ensemble des éléments du dossier avant la prise de la décision.

QUE la requérante n'a pas été entendue valablement avant la prise de la décision.

QU'en tout état de cause, la partie adverse ne répond pas aux éléments invoqués par la requérante dans sa décision.

QUE la requérante ne comprend pas la motivation de la décision querellée, qu'il convient de s'assurer qu'elle a effectivement une vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la CEDH. Dans sa demande adressée à l'Administration et au plus tard avant que celle-ci ne statue, « l'étranger doit démontrer qu'il

forme un ménage de fait avec un Belge ou un étranger bénéficiant d'un droit de séjour légal en BELGIQUE ».

QUE la requérante bénéficie d'une décision stéréotypée qui ne répond pas aux éléments invoqués par la requérante.

QUE la partie adverse viole le droit d'être entendu.

QUE la Loi impose à l'Administration qui désire prendre une mesure grave envers un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure comptant un double objectif :

- D'une part de permettre à l'Autorité de statuer en pleine et entière connaissance de cause et,

- D'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite Autorité s'apprête à prendre à son égard (Arrêt C.E. n°197.693 du 10.11.2009 et C.E. n°212.226 du 24.03.2011).

QUE la partie adverse n'a pas pris en considération la vie privée et familiale de la requérante.

QUE cette décision ne fait pas apparaître que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnée l'atteinte qu'elle porte à la vie privée et familiale de la requérante.

QU'eu égard à toutes ces considérations, l'éloignement de la requérante entraînera assurément la violation de l'article 8 de la CEDH, dès lors qu'elle perdrait le bénéfice de tous ses efforts consentis dans le cadre de son intégration en BELGIQUE.

ATTENDU QUE l'article 8 de la CEDH stipule que :

« 1° Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2° Il ne peut y avoir ingérence d'une Autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que l'ingérence est prévue par la Loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale ou la protection des droits et des libertés d'autrui ».

QUE l'article 1er de la Convention précitée dispose que les Etats « reconnaissent à toute personne relevant de leur Juridiction les droits et libertés définis au titre premier de la Convention ».

QUE ce critère de Juridiction désigne une notion essentiellement factuelle, soit la possibilité pour les Etats étatiques d'exercer un « certain pouvoir » sur une personne. En somme, les capacités de porter atteinte aux libertés fondamentales d'un individu entraînent ipso facto l'obligation de lui garantir le respect des droits définis par la Convention : « D'un point de vue réaliste, la Juridiction d'un Etat doit s'analyser comme le pouvoir de ce dernier d'empêcher la commission d'un acte intentatoire à la Convention » (voir notamment VELU, R.ERGEC, « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », BRUYLANT, BRUXELLES, 1990, n°77, Dossiers du Journal des Tribunaux, JT.39, LARCIER, 2003, page 17).

QU'en ce sens, la Cour Européenne a déjà jugé que la simple présence physique d'un individu sur le territoire d'un Etat contractant lui ouvrait le bénéfice de la protection garantie par la CEDH, et ce indépendamment de la qualification juridique du séjour de l'intéressé, (Cour EDH, D.C.ROYAUME-UNIS, 02.05.1997, Cour Européenne des Droits de l'Homme, amuur/France,25.05.1996).

QU'il s'agit pour les Etats membres et toutes leurs entités étatiques en ce compris donc leur administration étatique de se garder de briser une influence négativement sur cette vie privée et familiale.

QU'un acte de notoriété publique qui a pour effet de porter atteinte à ce droit doit s'inscrire dans le respect des critères prévus par la Convention (voir S.SAROLEA, « Quelle vie privée et familiale pour

l'étranger ? pour l'introduction non discriminatoire de ses droits par l'article 8 de la CEDH », revue québécoise de droit international, 2000, 13.1).

QUE pourtant, la partie défenderesse considère que la garantie du respect de la vie privée et familiale visée par l'article 8 de la CEDH ne s'applique pas à la situation de la requérante et que partant, cette décision ne représente pas un préjudice grave difficilement réparable.

QU'in contrario, la requérante soutient que l'exécution de la décision entreprise porterait une atteinte disproportionnée à son droit à sa vie privée et familiale.

QUE l'article 8 de la CEDH protège non seulement du droit au respect de la vie privée et familiale mais aussi du droit au respect de la vie privée, il s'agit pour l'Administration de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

QUE lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familial est invoqué, il appartient d'abord d'analyser s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales, avant d'examiner s'il est porté atteinte par l'acte attaqué.

QU'en l'occurrence, il ressort du dossier administratif que la requérante mène bel et bien une vie privée et familiale en BELGIQUE.

QU'il convient de prendre en considération le 2ième paragraphe de l'article 8 de la CEDH qui admet une ingérence de l'Autorité publique pour autant qu'elle soit prévue par la Loi, et qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs buts légitimes qui y sont avancés et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre.

QUE dans cette dernière perspective, il incombe à l'Autorité de démontrer qu'elle a le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

QUE la requérante estime que l'exigence de retourner dans son pays d'origine ne paraît pas être une exigence purement formelle mais comporte des conséquences préjudiciables dans son chef quant à l'exercice de son droit au respect de sa vie privée et familiale.

QU'il n'apparaît pas en conséquence proportionné à l'objectif poursuivi de contrôle de l'immigration.

QUE selon la Cour Européenne des Droits de l'Homme :

« Lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision d'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille » (voir Cour EDH, Arrêt MOUSTAQUIN/BELGIQUE du 18.02.1991, R.T.D.H., page 385, note P.MARTENS).

QUE le Conseil d'Etat a d'ailleurs estimé que « l'éloignement du territoire qui implique l'interruption des relations sociales effectives, profondes et harmonieuses que le requérant a tissé en BELGIQUE depuis son arrivée tant avec ses condisciples de classe qu'à l'égard de sa famille d'accueil, est une mesure disproportionnée au but légitime recherché par la partie adverse » (CE, 11.02.1999, Arrêt n°78.711, RDE, n°102, 1999, page 40).

QU'il a également été jugé que :

« Lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'Arrêt d'expulsion puisse être considéré comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu d'un besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de sa vie privée et familiale et les objectifs légitimes au §2 de l'article 8 précité, tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant préjuger d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement » (CE, Arrêt n°105.428 du 09.04.2002).

QU'en l'espèce, il est manifeste qu'il y a ingérence, dès lors que l'exécution de la décision entreprise impliquerait nécessairement une séparation de la requérante d'avec sa famille.

QU'en notifiant la décision à la requérante, l'Administration a clairement bouleversé sa vie privée, familiale et sociale.

QU'il fait nul doute que sa vie privée et familiale doit être garantie et prise en considération dans toutes décisions la concernant.

QUE partant, la partie adverse viole le principe général de proportionnalité, dès lors qu'elle ne démontre pas la nécessité de ladite décision, ne démontre pas non plus qu'elle aurait mis en balance les intérêts en présence, alors même que les critères de nécessité impliquent manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

QU'eu égard à toutes ces considérations, l'éloignement de la requérante vers un Etat où elle ne dispose guère de plus de liens que ceux dont elle dispose désormais en BELGIQUE entraînerait nécessairement une violation disproportionnée et injustifiée de l'article 8 de la CEDH.

QUE l'Administration a agi avec précipitation en délivrant un ordre de quitter le territoire assorti d'une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, sans examiner la situation de la requérante avec objectivité, ce qui est contraire au principe de bonne administration dans la mesure où la réalité et l'effectivité de sa vie privée et familiale n'est absolument pas contestée.

QU'en effet, la requérante s'est établie et a fait de la BELGIQUE son centre d'intérêts sociaux et affectifs.

QUE partant, la partie adverse a procédé à une erreur manifeste d'appréciation et de manière déraisonnable des éléments du dossier en notant qu'elle a manqué, par ce fait, l'obligation qui lui impose au niveau administratif de prendre connaissance de tous les éléments de la cause avant de statuer.

QUE la vie privée et familiale de la requérante est connue de part adverse.

QUE la décision querellée n'est pas adéquatement motivée et néglige de rendre compte dans son principe sur des éléments de fait dont la pertinence est incontestable.

QU'en limitant son analyse, la partie adverse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre la vie privée et familiale et l'atteinte aux droits protégés par l'article 8 de la CEDH.

QUE la décision attaquée viole également l'article 13 de la CEDH qui consacre le droit à un recours effectif.

QUE l'article 13 est rédigé comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus par la présente convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leur fonction officielle ».

QU'il a déjà été jugé que :

« (...) Quoiqu'il en soit et même en admettant une mauvaise utilisation du recours en extrême urgence mais devant admettre que toute personne saisissant une Juridiction administrative dont la branche se trouve être l'éloignement du territoire possède un droit subjectif à ce qu'il soit statué sur le fond de son recours avant que ne soit mise à exécution une expulsion qui viderait son recours sur le fond devant la Juridiction seule compétente de toute réalité et le rendrait même sans objet ».

QU'il est élémentaire, dans une société démocratique, que le pouvoir exécutif permette, d'une part, au justiciable d'utiliser les voies de recours que lui reconnaît le pouvoir législatif et, d'autre part, à la Juridiction d'entendre la personne, d'examiner la cause qui lui est soumise et de statuer à son sujet.

QUE la requérante veut être personnellement à l'audience du Conseil de Céans qui statuera sur le recours en annulation à l'encontre de la décision querellée.

QUE la partie adverse viole manifestement le droit d'être entendu de l'article 41 des droits fondamentaux de l'Union Européenne.

QUE la requérante ne comprend pas pourquoi elle n'a pas été auditionnée en présence d'un interprète avant la prise de la décision.

QUE le droit d'être entendu découle du principe de bonne administration qui implique que l'Administration ne peut prendre une mesure sérieuse, bâtie sur la conduite ou la nature de la personne, sans avoir au préalable donné aux personnes l'opportunité d'être entendu.

QUE le Conseil d'Etat a relevé, dans son Arrêt n°230.257 du 19.02.2015, que :

« Pour la Cour de Justice de l'Union Européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général de droit de l'Union Européenne (CJUE, C-249/13, 11.12.2014, Khaled BOUDJLIDA, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts.

La règle selon laquelle le destinataire de la décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que les Autorités compétentes soient mises à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents.

Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'Administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette décision de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, G.249/13, 11.12.2014, Khaled BOUDJLIDA, points 36, 37 et 59) »

QUE la décision querellée viole les articles 1 à 3 de la Loi du 29.07.1991 relative à l'obligation de motivation formelle et également l'article 62 de la Loi du 15.12.1980.

QU'aucun élément dans le dossier ne permet de comprendre pourquoi la requérante n'a pas été entendue avant la prise de la décision.

QUE la requérante a le droit de s'expliquer personnellement.

QUE la décision querellée prive la requérante du droit de se défendre valablement.

QUE la décision querellée prive la requérante du droit de se défendre, une Loi de police confirmée par l'article 7 de la Loi du 15.12.1980 ne peut avoir pour effet de dispenser l'Autorité administrative au respect de l'obligation internationale auquel l'Etat belge a souscrit.

QUE par conséquent, au vu des éléments, en l'espèce, d'annuler les décisions entreprises dès lors qu'il y a un risque avéré et sérieux de la violation des dispositions vantées sous le moyen.

QUE ces éléments démontrent que la partie adverse n'a pas démontré qu'elle a tenu compte de l'ensemble des informations contenues dans le dossier administratif au moment de la prise de la décision querellée.

QUE la requérante est présente en BELGIQUE et il y a lieu de procéder à une mise en balance des intérêts en cause en application de l'article 8 de la CEDH.

QUE la partie adverse se limite à constater qu'il n'y a aucune violation de l'article 8 de la CEDH.

QUE la mise en œuvre du principe de proportionnalité est pourtant exigée par l'article 8 de la CEDH.

QUE la requérante ne pourrait en effet maintenir une vie familiale stable et épanouie sa seule famille se trouvant en BELGIQUE.

QUE par conséquent, la mesure attaquée entraînerait un éloignement effectif du territoire qui entraverait gravement le droit au respect de la vie privée et familiale de la requérante et ne pourrait maintenir une relation familiale stable et épanouie sans sa présence sur le territoire.”

4.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM schenden.

In die mate is het middel dan ook onontvankelijk.

4.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Er wordt eveneens gemotiveerd dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie van Antwerpen op 6 augustus 2019 en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen, dat zij verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben zodat een schending van artikel 8 dan ook niet kan worden aangenomen en dat in het administratief dossier van de verzoekende partij geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek zodat de gemachtigde bijgevolg rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij enerzijds na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat de verzoekende partij verklaart al drie jaar in België te zijn, dat zij in 2016 de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat de verzoekende partij anderzijds niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden daar de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Eveneens bevat de eerste bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens. Hierbij wordt ook gemotiveerd betreffende de verklaringen van de verzoekende partij dat zij in België is en niet wil terugkeren naar Marokko omdat zij in Marokko een slecht leven had: “*We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending*

van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.” Tot slot stelt de gemachtigde dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. Er wordt vooreerst opnieuw verwezen naar het feit dat betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 6 augustus 2019 en dat in het bestreden inreisverbod rekening gehouden werd met haar verklaringen. In de motieven wordt vervolgens verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toestaan en/of omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Er wordt uiteengezet dat er een risico op onderduiken bestaat waarbij dezelfde argumenten worden aangehaald die eerder in het bestreden bevel omtrent het risico op onderduiken werden uiteengezet. Betreffende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat, dat de verzoekende partij verklaart al drie jaar in België te zijn, dat zij in 2016 de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko, dat zij echter niet meer terugkeerde naar Marokko en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij tijdens die drie jaar illegaal verblijf in België ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Er wordt verder in het bestreden inreisverbod op gewezen dat de verzoekende partij verklaart geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben, dat een schending van artikel 8 (van het EVRM) dan ook niet kan worden aangenomen, dat in het administratief dossier van de verzoekende partij geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van de verzoekende partij. Tot slot stelt de gemachtigde dat de verzoekende partij verklaart dat zij in België is en niet wil terugkeren naar Marokko omdat zij in Marokko een slecht leven had, dat hij vaststelt dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoon, dat de verzoekende partij verder ook geen elementen aanbrengt die bewijzen dat zij lijdt aan een ziekte die haar belemmert terug te keren naar het herkomstland, dat artikel 3 van het EVRM niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven waarborgt, louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren, dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Concluderend wordt gesteld dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om drie jaar lang op volstrekt clandestiene en illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien beslissingen gemotiveerd zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zouden zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat uit de motivering van het bestreden bevel niet blijkt waarom er in haar hoofde een risico op onderduiken bestaat, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt, het weze herhaald, verduidelijkt dat de verzoekende partij enerzijds na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat de verzoekende partij verklaart al drie jaar in België te zijn, dat zij

in 2016 de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat de verzoekende partij anderzijds niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden daar de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. De motieven voor het vaststellen van een risico op onderduiken blijken aldus wel degelijk uit het bestreden bevel.

De verzoekende partij meent nog dat het motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en dat zij haar aanwezigheid op het grondgebied niet kenbaar heeft gemaakt, geen afdoende elementen zijn om het bevel en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te motiveren. Echter volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum op het moment van haar arrestatie wel degelijk om te besluiten dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Vaststelling die volstaat om aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eveneens volstaat de vaststelling dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat om overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Met haar betoog toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Waar de verzoekende partij nog meent dat de motivering van de verwijderingsbeslissing niet toelaat te concluderen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, laat zij na aan te tonen, zoals verder ook zal blijken, met of omtrent welke relevante elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of heeft gemotiveerd.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij de bestreden beslissingen niet kan begrijpen daar het de verwerende partij toekomt te verzekeren dat zij effectief een privé- en gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM en zij van mening lijkt te zijn dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat de vreemdeling in haar aanvraag en ten laatste voor het nemen van de beslissing, dient aan te tonen dat zij een gezin vormt met een Belg of een vreemdeling die een verblijfsrecht geniet in België, stelt de Raad vooreerst vast dat voormelde motieven geenszins in de bestreden beslissingen kunnen gelezen worden, zodat de kritiek op dat vlak feitelijke grondslag mist. Voorts stelt de Raad vast, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermingswaardig gezins-, familie of privéleven, zodat zij niet aantoonde dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en de door haar aangevoerde grieven.

4.6. De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend is aangezien ze niet met alle relevante juridische en feitelijke overwegingen die betrekking hebben op haar familiale en administratieve situatie rekening houdt, dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dat haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied legitiem is door het feit dat zij alhier een privé- en familieleven leidt, dat zij pogingen ondernomen heeft om een aanvraag tot machtiging tot verblijf omwille van buitengewone omstandigheden in te dienen, dat zij in 2016 aankwam in België als gevolg van problemen in Marokko en dat zij door familie in Antwerpen werd ondergebracht, dat zij een aanvraag om een werkvergunning heeft ingediend bij het Vlaams Gewest en dat zij erin slaagde om een arbeidsovereenkomst te ontvangen, dat haar aanvraag om toelating om in België te werken nog in behandeling is, dat het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de verwerende partij de beslissingen die zij wil nemen zorgvuldig voorbereidt waarbij de verplichting hoort om een specifiek en volledig onderzoek te voeren, dat de beslissingen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet vrijstellen van de verplichtingen die de Belgische staat heeft onderschreven, en dat burgers zich met name ten aanzien van administratieve en gerechtelijke overheden kunnen beroepen op de rechten vervat in de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat de verwerende partij haar onderzoek nauwgezet moet verrichten en de informatie moet verzamelen die nodig is voor het nemen van de beslissing, dat de verwerende partij oordeelt dat een verwijdering niet disproportioneel is ten aanzien van haar privé- en familieleven en geen breuk van familiale relaties inhoudt, waarna zij wijst op motieven die handelen over een persoon die verklaarde een vrouw en kind te hebben en over een terugkeer naar Turkije. Zij vervolgt verder dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met haar privé- en gezinsleven, dat uit het bestreden bevel niet blijkt dat de verwerende partij rekening gehouden met de inmenging die zij in het privé- en gezinsleven heeft veroorzaakt, dat dit leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien zij het voordeel zou verliezen van al haar inspanningen in het kader van haar integratie in België, dat de verwerende partij oordeelt dat het respect voor het privé- en familie leven conform artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is op de situatie van de verzoekende partij en aldus de beslissing geen moeilijk te herstellen nadeel meebrengt, dat de uitvoering van het bestreden bevel een onevenredige inbreuk zou maken op haar recht op een privé- en gezinsleven, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij een privé- en gezinsleven in België heeft, dat de tweede alinea van artikel 8 van het EVRM in overweging moet genomen worden, dat er *in casu* sprake is van een inmenging daar de uitvoering van de bestreden beslissing noodzakelijk tot gevolg heeft dat zij van haar familie gescheiden wordt, dat er geen twijfel over bestaat dat haar privé- en familieleven gegarandeerd moet worden en in rekening moet gebracht worden bij alle beslissingen die haar aangaan, dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel schendt daar zij de noodzakelijkheid van de beslissing niet aantoot en evenmin overgegaan is tot een belangenafweging, dat een verwijdering naar een staat waar zij nauwelijks meer banden bezit dan deze die zij in België bezit een schending teweeg brengt van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissingen zijn genomen zonder haar situatie objectief te onderzoeken, dat dit een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel, daar de werkelijkheid en de effectiviteit van het privé- en gezinsleven niet betwist wordt. Zij vervolgt dat zij in België het centrum van haar sociale en affectieve belangen heeft, dat de verwerende partij haar privé- en gezinsleven kent, dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is door geen rekening te houden met deze elementen, dat door haar analyse te beperken de verwerende partij geen oog heeft gehad om een juist evenwicht te zoeken tussen haar privé- en familieleven en de inbreuk op haar rechten gegarandeerd door artikel 8 van het EVRM. Tot slot stelt zij nog dat de elementen aantonen dat de verwerende partij niet aangetoond heeft dat zij rekening heeft gehouden met het geheel van de gegevens van het dossier op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken maar zich in de bestreden beslissingen beperkt tot de vaststelling dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM, dat haar enige familie zich in België bevindt, dat het bestreden bevel zou leiden tot een daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied, wat haar recht op eerbiediging van haar gezins- en privéleven zou belemmeren en dat ze geen stabiele familieband kan onderhouden zonder haar aanwezigheid op het grondgebied.

4.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

4.8. Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij oordeelt dat een verwijdering niet disproportioneel is ten aanzien van haar privé- en familielevens en geen breuk van familiale relaties inhoudt, waarna zij wijst op motieven die handelen over een persoon die verklaarde een vrouw en kind te hebben en over een terugkeer naar Turkije, haar betoog feitelijke grondslag mist. Dergelijke motieven kunnen immers geenszins in de bestreden beslissingen worden gelezen.

4.9. De Raad verwijst verder naar de uiteenzetting die volgt onder punt 4.18. waaruit zal blijken dat de verzoekende partij de kans kreeg, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, om de informatie betreffende een duurzame relatie en kinderen in België kenbaar te maken. Daar zij geen elementen kenbaar maakte, oordeelde de verwerende partij blijkens de motieven van de bestreden beslissingen dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet kan worden aangenomen. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij geen rekening hield met de elementen van haar gezins- en familielevens. De verwerende partij nam immers in overweging dat zij geen duurzame relatie in België heeft noch kinderen en oordeelde vervolgens dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet kan worden aangenomen. Overigens werd haar voor het

nemen van de bestreden beslissingen ook gevraagd “*Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende.*” Ook naar aanleiding van deze vraag maakte de verzoekende partij geen gewag van familieleden in België, noch van enig privéleven dat een terugkeer in de weg zou staan. Uit het administratief dossier blijken voorts ook geen elementen over het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij. Er kan de verwerende partij aldus geen onzorgvuldigheid verweten worden daar zij alle gekende elementen in rekening bracht, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De Raad benadrukt dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de elementen die haar niet kenbaar werden gemaakt. Ze heeft deze elementen immers bij de verzoekende partij bevraagd alvorens de bestreden beslissingen te nemen.

4.10. In zoverre de verzoekende partij zich alsnog zou wensen te beroepen op een gezinsleven zoals zij naar voren bracht na het nemen van de bestreden beslissingen, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de elementen in het verzoekschrift, geenszins aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden. De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke. Zij beperkt zich tot de stelling dat zij met haar familie een gezins- en privéleven heeft, dat zij in België het centrum van haar sociale en affectieve belangen heeft en dat haar enige familie zich in België bevindt. Deze stelling wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dringt zich niet op.

4.11. Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar familie en dit, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relaties aannemelijk.

Waar zij overigens nog meent dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM als zij het land wordt uitgezet, aangezien zij de voordelen van al haar inspanningen in het kader van haar integratie zou verliezen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij met deze loutere bewering geenszins aannemelijk maakt dat zij een beschermingswaardig privéleven heeft.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat zij inspanningen heeft geleverd in het kader van haar integratie en dat zij in België het centrum heeft van haar sociale en affectieve belangen. Met een dergelijke niet onderbouwde stelling toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Gelet op het niet voorhanden van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij hieromtrent niet te motiveren en diende zij evenmin over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating had gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar ‘integratie’ en haar ‘sociale en affectieve belangen’ – zonder dat hieromtrent ook maar enig element blijkt uit het administratief dossier of ook maar enig bewijsstuk wordt gevoegd bij het verzoekschrift – geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Gelet op het niet aantonen van een beschermingswaardig privéleven, kan zij niet voorhouden dat de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM gehouden was hier rekening mee te houden en hieromtrent een belangenafweging uit te voeren. Voorts toont zij niet aan op grond van welke bepaling het de verwerende partij toekwam bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening te houden met een privéleven dat niet beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

4.12. De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven. Bijgevolg diende en dient geen belangenafweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Gelet op het niet aannemelijk maken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen van het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of privéleven, kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij de bestreden beslissingen heeft genomen zonder objectief onderzoek van haar situatie in strijd met het een goed beheer in die mate dat de werkelijkheid en effectiviteit van het gezins- en privéleven niet betwist wordt.

4.13. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij in elk geval niet dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM en van de Raad van State over het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Immers betreft het *in casu* een situatie eerste toelating en daarbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zoals reeds eerder werd uiteengezet, maakt de verzoekende partij een beschermingswaardig gezins- en familielevens of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Aldus is een belangenafweging *in casu* niet aan de orde.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel of het motiveringsbeginsel om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij (uitgebreider) had moeten motiveren. Een manifeste beoordelingsfout blijkt aldus niet.

4.15. Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 13 van het EVRM, maakt zij geenszins aannemelijk dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden is nu zij haar grieven inzake de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM met onderhavig arrest behandeld ziet en aan het oordeel van de Raad heeft kunnen onderwerpen.

4.16. De verzoekende partij beroept zich vervolgens op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel enerzijds en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (hierna: het Handvest) anderzijds. Ze betoogt dat ze niet naar behoren is gehoord voordat de bestreden beslissingen werden genomen, dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen in ieder geval niet antwoordt op de elementen waarop de verzoekende partij zich beroept, met name haar familie- en privéleven, dat zij niet begrijpt waarom zij niet gehoord werd in de aanwezigheid van een tolk voor het nemen van de bestreden beslissingen, dat geen element van het dossier toelaat te begrijpen waarom zij niet gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissingen, dat zij het recht heeft om persoonlijk die elementen uit te leggen en dat het bestreden bevel haar het recht ontnemt om zichzelf te verdedigen.

De Raad wijst erop dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of Hof) 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest beroepen.

Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adreessaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat

deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

In casu wordt aan de verzoekende partij tevens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: de richtlijn 2008/115/EG; *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod voor een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

4.17. De Raad wijst erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen geen beschermingswaardig familie- en gezinsleven of privéleven aannemelijk maakt. De verzoekende partij haalt verder geen elementen aan waarover zij gehoord had willen worden en toont aldus niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissingen te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.18. Bovendien stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, de verzoekende partij wel degelijk gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissingen en dit op 6 augustus 2019. In de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk verwezen naar dit gehoor door de politie van Antwerpen.

Het formulier ter bevestiging van dit gehoor bevindt zich ook in het administratief dossier en bevat de volgende vragen en antwoorden:

- “1. Sinds wanneer bent u in België? Drie jaar*
- 2. Waarom bent u in België? In Marokko heb ik een slecht leven.*
- 3. Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende.*
- 4. Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd? Nee*
- 5. Werden uw vingerafdrucken reeds in een ander Europees land genomen? Nee*
- 6. Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland ? Zo ja, welke ziekte ? Slecht zicht aan beide ogen.*
- 7. Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft of kinderen in België? Zo ja, wie? Nee”*

De verzoekende partij werd aldus voor het nemen van de bestreden beslissingen gehoord en bevraagd over haar aanwezigheid in België, de reden van haar verblijf, de reden waarom ze niet terugkeert of kan terugkeren naar haar herkomstland, de eventuele indiening van een verzoek tot internationale bescherming, de afname van vingerafdrucken in een ander Europees land, eventuele ziektes die reizen of een terugkeer belemmeren en een eventuele partner met wie ze een duurzame relatie in België heeft of kinderen die ze in België heeft. Tijdens dit gehoor heeft de verzoekende partij geen melding gemaakt van familiebanden of een privéleven dat beschermingswaardig zou kunnen zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gezien de verzoekende partij deze elementen, hoewel zij hiertoe de gelegenheid had, tijdens haar gehoor niet heeft vermeld, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid deze niet in aanmerking te hebben genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen. De verzoekende partij toont bovendien geenszins aan dat de verwerende partij de feiten zoals deze vermeld zijn in de bestreden beslissingen niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft vastgesteld.

4.19. Voor zover de verzoekende partij nog stelt dat zij gehoord had moeten worden met behulp van een tolk, stelt de Raad vast dat uit voorgenoemd formulier ter bevestiging van het gehoor van 6 augustus 2019 blijkt dat de verzoekende partij in het Frans verhoord kon worden. De verzoekende partij geeft geenszins ter gelegenheid van haar verzoekschrift aan dat zij de Franse taal niet machtig is. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het formulier ter bevestiging van het gehoor van 6 augustus 2019 heeft ondertekend.

4.20. Een schending van het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.21. De verzoekende partij werpt verder ook een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op en betoogt dat het bestreden bevel werd opgelegd op grond van het eerste lid van dat artikel, dat de Vreemdelingenwet geen verplichting oplegt en dat de verwerende partij een beslissing zou kunnen nemen die minder ingrijpend is voor het gezins- en privéleven van de verzoekende partij.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (...)”

Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt, zoals reeds gebleken is uit de bespreking van voorgaande onderdelen van dit middel, dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten, met name een geldig paspoort en een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond..

4.22. De verzoekende partij stelt verder nog dat artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet langer dan drie maanden mag blijven in het kader van een verwijderingsbeslissing recht heeft op een termijn van zeven tot dertig dagen om het grondgebied te verlaten, dat van deze voorwaarden geen afstand kan worden gedaan, dat de verwerende partij van mening is dat er een risico op onderduiken bestaat, dat, voor zover dit een afwijkende maatregel is, het aan de verwerende partij toekwam om haar beslissing op een heldere manier te motiveren zodat de verzoekende partij de reden voor de genomen beslissing kon begrijpen en dat het bestreden bevel geenszins het risico op onderduiken verklaart.

Vooreerst gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet voorziet dat er kan afgeweken worden van de termijn bepaald in §1 van voornoemd artikel, onder meer als er een risico op onderduiken bestaat. In dat geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Zoals uit de bespreking van 4.3. blijkt, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissingen wel degelijk uiteen gezet waarom zij van mening is dat er een risico op onderduiken bestaat. In het bestreden bevel, bij de motieven betreffende de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt immers gesteld: *“Er bestaat een risico op onderduiken: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verklaart al 3 jaar in België te zijn. Zij kwam in 2016 de Schengenzone binnen in het bezit van visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.”*

De verzoekende partij betoogt dat zij pogingen ondernomen heeft om een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van buitengewone omstandigheden in te dienen. Echter blijkt uit het administratief dossier geenszins dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt zij dit zelf aannemelijk. Zij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij eveneens een aanvraag tot een arbeidsvergunning heeft ingediend bij het Vlaams Gewest, dat zij er in slaagde om een arbeidsovereenkomst te ontvangen, dat haar aanvraag om toelating om in België te werken nog in behandeling is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de verzoekende partij een aanvraag tot een arbeidsvergunning heeft ingediend. Evenmin legt zij stukken voor bij haar verzoekschrift waaruit een dergelijke aanvraag kan blijken. De verzoekende partij toont niet aan dat er een aanvraag om toelating om in België te werken in behandeling is, zodat zij ook geenszins aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing om deze reden foutief of kennelijk onredelijk zijn. Ook met het loutere feit dat zij een arbeidsovereenkomst kan overleggen toont zij geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

De verzoekende partij weerlegt met haar betoog aldus geenszins de gronden op basis waarvan de verwerende partij heeft geconcludeerd dat er een risico op onderduiken bestaat. Zij maakt met name niet aannemelijk dat zij ooit haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren noch dat zij zich heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of een bewijs levert dat zij op hotel logeert. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de motieven in de bestreden beslissingen over het risico op onderduiken foutief of kennelijk onredelijk zijn of dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze de elementen heeft beoordeeld.

4.23. De verzoekende partij toont niet aan dat het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod disproportioneel zijn en een manifeste appreciatiefout bevatten, noch dat de verwerende partij naliet om in de bestreden beslissingen rekening te houden met alle elementen waarvan ze kennis had. Door het enkel voorhouden dat de verwerende partij geen rekening hield met haar gezins- en familieleven en haar privéleven, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de vaststellingen die geleid hebben tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, tot het opleggen van een inreisverbod en tot het bepalen van de duur van drie jaar voor het inreisverbod.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin als het bestaan van een manifeste appreciatiefout.

4.24. De wens om persoonlijk op de zitting voor de Raad aanwezig te zijn, toont geenszins een gebrek in de bestreden beslissingen aan.

4.25. Het middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER